

at vi skulle og kunne hævde vort Eiendomme-
lige, vil paastaae, at Bevægelsen i disse For-
hold netop skulde have en Garanti derved, at
vi under den fulgte med den øvrige europæiske
Bevægelse. — Jeg beder imidlertid om For-
sættelse for denne Digression, jeg ønsker nemlig
endnu engang at turde komme tilbage til Paa-
standen om Grundlovens § 75 med en Be-
mærkning om, at det ærede Medlem har vist,
hvorledes en Mangfoldighed af andre Grund-
lovsbestemmelser eller saakaldte Løsteparagraffer
endnu ikke ere udførte. Men det turde vist
ikke være det samme ærede Medlem vanskeligt
at vise, hvorledes der dog i Aarenes Løb er
gjort Skridt til i det Enkelte at gennemføre
Noget af det, som indeholdes i disse Løstepa-
ragraffer, uagtet Løsteparagraffen i det Hele
ikke er opfyldt. Og saaledes er det jo ogsaa
netop nu vor Forestilling, at der ved Loven her
skal gjøres et lille Skridt til i det Enkelte at
faae noget Løst, saavidt som Diebliffets Til-
stand tillader det, saavidt som Bevægelsen i
Folket i religiøs Henseende synes at gjøre det
nødvendigt, indrømmet, og derved netop at bane
Udvejning til at faae en moden og selvstændig
og samlet Udtalelse om de øvrige Forhold,
hvilke vi heller ikke ønske skulde saaledes det
ene efter det andet efterhaanden praktisk ligge
for og igjen om nogle Aar enkeltviis blive
Gjenstand for Lovgivningsmagtens Behandling.

Det maa maaskee endnu være mig tilladt i
Almindelighed at sige, hvorledes det forekom-
mer mig, at den Fordring, som i Lovforslaget
er reist, stiller sig til vor Kirkes Indretning
og Tilstand i det Hele taget. Saavidt jeg
veed, er det da det for det Første en Grund-
regel i den danske Folkekirke, at der findes en
Inddeling i den og en bestemt Henviisning af
ethvert enkelt Medlem af den til en bestemt
mindre Kreds, til et Sogn, til en Menighed i
Særdeleshed. Og det er en Indretning, som
jeg anseer for et overmaade stort Gode, og jeg
har bestræbt mig for at hævde det som saadant,
hvor det er forekommet mig ikke at blive an-
erkjendt. Men jeg maa da ogsaa tilføie, at
denne Indretning for Liden, under den vox-
ende Folkemængde og Opsvulmen af store
Stæder og under den store Bevægelighed, som
ogsaa er kommen ind i vort Land som i Eu-

ropa i det Hele, er overmaade stærkt svækket og
formindsket, saa der i Grunden her i Dan-
mark lever mange Tusinde Mennesker, som
kunne være — det jeg veed, — alvorlige Christne
eller dog kirkeligsinde, som tage Deel i Kir-
kens Gode, høre Prædiken og deeltage i Al-
tergang o. s. fr., men som aldrig komme i Be-
røring med hiin Inddeling og Henviisning.
Det vil jo navnlig erindres, at i Kjøbenhavn,
og jeg troer jeg kan tage Frederiksberg med,
er Forholdet saaledes, at naar der kun ikke er
Tale om, at et Barn skal døbes, eller Noget
skal vies eller begraves, har man, jeg havde
nær sagt, en utallig, men i alt Fald en stor
Skare til sine Præster, og kan holde sig til
den ene idag, den anden imorgen uden al An-
meldelse eller besøg, og her er altsaa allerede
denne Ordning af Folkekirkes Medlemmer op-
givet, og en Tilstand tilveiebragt, om hvilken
man næsten maatte kunne sige, at det at være
Medlem af Folkekirken paa dette Omraade er
at være Medlem af den i det Hele og ikke
af noget enkelt Sogn i Særdeleshed. Tager
jeg saa dette Landet med, som Sognebaandets
Løsning medfører, og som jeg anseer for gavn-
ligt, at man kan melde sig til vedkommende
Provst som den, der løser Sognebaand til
denne eller hiin Præst ogsaa for det enkelte
Tilsælde i Livet, som vel ikke forekommer i
Alles, nemlig at man skal have et Barn døbt
eller vil indgaae Ægteskab, saa ere disse, en-
kelte Tilsælde fraregnete, ogsaa alle Sogne-
baandsløserne, uden at henhøre til noget be-
stemt Sogn, dog Medlemmer af Folkekirken i
det Hele. Noget lignende, om end i min-
dre Grad, er Tilfældet paa Landet fra den
Tid af, da man, i Grunden alt for længere
Tid siden, affastede, at Af- og Tilgangslisterne
skulde føres som kirkelige, saa de blot føres i
Henseende til dem, som komme med Studs-
maal til Sognet. Thi derved er det ogsaa
her kommet saa vidt, at der til et Sogn, —
naar dette ikke er ganske lille og Enhver kjen-
der sin Nabo og Gjenbo —, og fra et Sogn
idelig kan flytte Folk, som under de
nuværende Forhold i nogen Tid have slut-
tet sig til andre religiøse Partier, men
som, hvad jeg veed Exemplar paa, uden al
Meddelelse eller Form siden finde for godt,